

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

התוועדות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, ה'תשל"ו

חלק ב – יוצא לאור לש"פ נשא, ט' סיון, ה'תשפ"ד

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וארבע לבריאה

שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"פ נשא, ט' סיון הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק שני מהתוועדות ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ו, הנחה בלתי מוגה (חלק ראשון י"ל לש"פ במדבר).

*

בתור הוספה — מכתבים (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

ימי הגבלה, סיוון, ה'תשפ"ד
שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע
ברוקלין, נ"י.

©

Published and Copyright 2024 by
LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 | Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5784 • 2024

Printed in the United States of America

נדפס בדפוס

CH Print & Ship

478 Albany Ave. Brooklyn N.Y. 11203

(718) 771-5000

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

יב. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק⁷⁹ "אלה קרואי העדה", "הנקראים לכל דבר חשיבות שבעדה"; "האנשים האלה" — "את שנים עשר נשיאים הללו", "אשר נקבו" — "לו כאן — בשמות",

— שהטעם שהנשיאים השתתפו (לא רק כל נשיא במנין שבטו, אלא) במנין כל בני ישראל הוא להיותם "קרואי העדה", "הנקראים לכל דבר חשיבות שבעדה", שלכן "נקבו בשמות", ע"ד מ"ש⁸⁰ "קרא ה' בשם בצלאל גו"⁸¹, שזהו מינוי ונתנית כח מיוחד. ולכן מוסיף הכתוב⁷⁹ ומדגיש "ראשי אלפי ישראל הם"⁸², שלכן ראויים הם להשתתף במנין כל בני —

הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש חכ"ג בתחלתו. ועדיין צריך לבאר בנוגע למנין בני לוי, שנאמר בפרשתנו⁸³ "כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן", ולא נאמר שנשיאי ישראל השתתפו במנינם (וגם לא נזכר אודות ההשתתפות של נשיא נשיאי הלוי — אלעזר בן אהרן הכהן), ורש"י לא מתרץ זה, וכפי שיתבאר לקמן.

יג. בנוגע להערות אדמו"ר על הזהר — הנה בפ' במדבר יש רק הערה על מאמר הזהר⁸⁴ "עאל לבי כנישתא מעטר בטוטפי אתכסי בכיסוי דציצית", ועל זה כותב אדמו"ר⁸⁵: "עיין מה שנרשם בס"ד לעיל בפ' קדושים דפ"א ע"א". ושם⁸⁶: "וי"ל ואתחפי בכסויי דמצוה, אין הכוונה

79) פרשתנו א, טד"ז.

80) ויקהל לה, ל.

81) אבל לא כמו גבי בצלאל שאמר משה אל בני ישראל קרא ה' בשם גו", אלא "נקבו לו בשמות", למשה בלבד.

82) בביאור היותם ראשים על "שרי אלפים", שבכדי להשלים המאות היתרות על האלפים שגם להם יהי "שר האלף" הוצרכו לצרף המאות משאר שבטים (ראה לקו"ש שבפנים ס"ז) — הקדים כ"ק אדמו"ר שליט"א לבאר פירוש רש"י (יתרו יח, כא) "שרי אלפים, הם היו שש מאות שרים לשש מאות אלף, שרי מאות, ששת אלפים היו וכו'":

יש מפרשים (באר היטב) הטעם שפירש"י על כל השרים כמה היו, לתרץ הקושיא למה חשיב בפסוק המספר מרובה קודם מספר המועט (שרי אלפים ואח"כ שרי מאות וכו'), דלכאורה הי' לו להקדים תחילה המספר המועט (שרי עשרות וכו'), ועל זה מתרץ

שאכן הקדים המספר המועט, כיון ששרי אלפים היו רק שש מאות, ואילו שרי עשרות היו ששים אלף.

אבל באמת אי אפשר לומר כן, שהרי ע"פ פש"מ אין הכרח להתחיל במספר המועט תחילה, אלא יכולים שפיר למנות מן המרובה אל המועט. וכמו במנין בני ישראל בפרשתנו, שתחילה נזכר מספר האלפים, ואח"כ מספר המאות ואח"כ מספר העשרות.

וי"ל שכונת רש"י להבהיר ששרי האלפים (ועד"ז שרי המאות וכו') עצמם נכללו במנין האלפים, שרק באופן כזה עולה החשבון "הם היו שש מאות שרים לשש מאות אלף" (ועד"ז בנוגע לשרי המאות וכו') באופן מדויק (ראה רא"ם שם).

83) ג, לט.

84) ח"ג קכ, ב.

85) לקוטי לוי"צ הערות לזח"ג ע' שנג.

86) לקוטי לוי"צ שם ע' שיד.

על הנחת הטלית (כי באמת הנחת הטלית צ"ל קודם הנחת תפילין), אלא על מה שמכסה את התפילין אחר שהניחם בהטלית וכו", כפי שכבר נתבאר פעם בארוכה⁸⁷.

ובהמשך לזה — כאן המקום לבאר הטעם שמדגישים ("מ'קאָכט זיך"⁸⁸) הענין של מבצע תפילין דוקא, ולא ענין הטלית, אף שענינה "פריסו דמלכא"⁸⁹, שהו"ע שמקיף ראשו ורובו, וכן ענין הציצית שעלי' נאמר⁹⁰ "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה'", ש"שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן"⁹¹, וכמובא בפירושו רש"י בפ' שלח⁹⁰ ש"מנין גימטריא של ציצית שש מאות, ושמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג".

ולהעיר ממ"ש אדמו"ר האמצעי בסידור שער החנוכה⁹² ש"מצות מזוזה כוללת כל המצוות" [ולעת עתה מחפשים עדיין את המקור לכך, אבל בודאי אפשר לסמוך על אדמו"ר האמצעי, ובפרט שזהו מאמר של רבינו הזקן⁹³], ומבאר טעם הדבר, "בהיות שהוא בחי' העלאה כללית שבכללות המצוות .. שהרי כל רכושו שבבית מתעלה לאלקות ע"י שמניח המזוזה בסף ביתו" (כפי שנתבאר⁹⁴ כשדובר אודות מבצע מזוזה), ומוסיף, ש"בתפילין אמרו⁹⁵ דהוקשה כל התורה לתפילין כו', אך במזוזה וציצית אמרו דשקולין כנגד כל המצוות".

ואעפ"כ, מדגישים הענין של מבצע תפילין דוקא, ולא ענין הטלית והציצית. וכפי שיתבאר לקמן.

יד. בנוגע לפרקי אבות — הנה בשבת שלפני חג השבועות לומדים הפרק שנקרא "קנין תורה"⁹⁶, שבו נתבאר כו"כ מעלות שיש בתורה. וא' מהם — "גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן המלכות, שהמלכות נקנית בשלושים מעלות, והכהונה בעשרים וארבעה, והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים"⁹⁷, שמזה מובן גודל מעלת התורה, שכדי לקנותה יש צורך בארבעים ושמונה דברים.

90 שלח טו, לט.

91 מנחות מג, ב.

92 ערה, א [תב, רע"א, ובהנסמן שם].

93 ראה גם תו"מ חפ"ג ע' 60 הערה

125. וש"נ.

94 ראה גם תו"מ חע"ז ס"ע 220.

95 קידושין לה, א. וש"נ.

96 ראה מד"ש שם.

97 פ"ר מ"ו.

87 ראה גם שיחת ש"פ במדבר, מבה"ח

וער"ח סיון דאשתקד ס"ח ואילך (תו"מ ח"פ ע' 216 ואילך). וש"נ.

88 ראה גם תו"מ חנ"ד ע' 95. וש"נ.

89 ראה זח"ב צז, ב (ובהנסמן במאמרי אדהאמ"צ במדבר ע' א'רפ). אמ"ב שער הציצית ב, ב [קלב, א]. סהמ"צ להצ"צ מצות ציצית פ"ב (דרמ"צ טז, א), ובהנסמן שם במ"מ וציונים (בהוצאת תשנ"ט — ע' רטו).

אך צריך להבין:

(א) איך שייך לומר "נקנית" בנוגע לכהונה ומלכות: כהונה — שייכת רק לזרע אהרן, וממה־נפשך: אם הוא מזרע אהרן, הרי הוא כהן (ואינו זקוק לקנות כהונה), ואין הדבר תלוי בו, וכמ"ש⁹⁸ "וקדשתו", "על כרחו", ואם אינו מזרע אהרן — לא יועיל לו מאומה, ולא יוכל להיות כהן. ועד"ז בנוגע למלכות ששייכת לזרע דוד דוקא. וכדאיתא באבות דר"נ⁹⁹ בנוגע לחילוק שבין כהונה ומלכות לתורה, ש"כתר כהונה .. אפילו נותן כל כסף וזהב שבעולם אין נותנין לו כתר כהונה .. כתר מלכות אפילו נותן כל כסף וזהב שבעולם אין נותנין לו כתר מלכות .. אבל כתר תורה אינו כן .. כל הרוצה ליטול יבוא ויטול". וא"כ, איך אפשר לומר הלשון "נקנית" על כהונה ומלכות?

(ב) הפירוש ד"נקנית" הוא כמו קנין שהקונה נותן תשלום עבור הדבר הנקנה. וכמו בנוגע לדברים שהתורה נקנית בהם, "בתלמוד, בשמיעת האוזן וכו'", שהם ענינים שהלומד צריך לעשות ולהשקיע כו' כדי לקנות את התורה. אבל בנוגע למלכות שנקנית בשלושים מעלות, מפרש רש"י "אותן שכתובים בפרשת שמואל¹⁰⁰ כשבקשו ישראל מלך ואמר להם דעו כי כך וכך משפט המלך, וכשתחקור הם שלשים דברים עם אותן ששנויות בסנהדרין¹⁰¹, מלך לא דן ולא דנין אותו וכו'", ועד"ז בנוגע ל"כהונה בעשרים וארבע", מפרש רש"י ש"כ"ד מתנות כהונה הן" — שאינם פעולות שעושה המלך או הכהן שהם כמו תשלום כו', אלא אדרבה, הם עניני זכויות שמקבל לאחרי שנעשה מלך או כהן, וא"כ, איך מתאים על זה הלשון "נקנית"?

(ג) ושאלה נוספת שלא מתעכבים עלי' בסדר הלימוד בישיבות:

בהלכות תלמוד תורה¹⁰² כותב הרמב"ם (והביאו רבינו הזקן בהלכות ת"ת שלו¹⁰³): "בשלשה כתרים נכתרו ישראל, כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות. כתר כהונה זכה בו אהרן .. כתר מלכות זכה בו דוד .. כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר⁵⁹ תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, כל מי שירצה יבא ויטול. שמא תאמר שאותם הכתרים גדולים מכתר תורה, הרי הוא אומר¹⁰⁴ בי מלכים ימלוכו

(102) רפ"ג.

(103) רפ"ד.

(104) משלי ח, טו.

(98) אמור כא, ח ובפרש"י.

(99) רפמ"א.

(100) שמואל"א ח, יא ואילך.

(101) יח, א ואילך.

ורוזנים יחוקקו צדק בי שרים ישורו (שקאי על כהנים, כפירוש רש"י¹⁰⁵):
 "כהנים — שרים"), הא למדת שכתר תורה גדול משניהם."

ואינו מובן: כיון שבפרק "קנין תורה" נתבארו המעלות שבתורה, מדוע לא הובא בו מאמר הנ"ל — שנוסף על המקור בגמרא מסכת יומא¹⁰⁶ (כפי שצויין בהל' ת"ת לאדה"ז בחצע"ג, שנדפס בחייו, כך, שגם הציון הוא של אדה"ז): "שלשה זירים הן וכו'", הרי זה גם מאמר של תנאים* — שמדגיש ביותר מעלת התורה, שעל ידה באים גם הענינים של כהונה ומלכות?!

[ואין לתרץ שענין זה נכלל במאמר המשנה¹⁰⁷ "שלשה כתרים הן כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות" — שהרי שם לא נתבארה מעלת "כתר תורה", אלא מעלת "כתר שם טוב" ש"עולה על גביהן"].

ועד"ז נשאלת השאלה לאידך גיסא — מדוע לא הביא הרמב"ם (ואדה"ז) המאמר "גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן המלכות כו'" שבפרק קנין תורה.
 וכפי שיתבאר לקמן.

* * *

טו. הביאור בנוגע למעלת התפילין לגבי ציצית:

קיום המצוות צריך להיות בגלל היותן ציווי הקב"ה, ולא מצד הסגולה שבדבר. אבל אעפ"כ, יש זמנים שבהם זקוקים לסגולה מיוחדת, ואז יש צורך לעסוק במיוחד במצוה שיש בה גם סגולה זו (אף שעיקר קיומה הוא בגלל היותה ציווי הקב"ה).

ועפ"ז יובן מ"ש בגמרא¹⁰⁸ "האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחי' בני .. הרי זה צדיק גמור" — דלכאורה מדוע נקט מצות צדקה דוקא, ולא מצות תפילין למשל — כי, בשעה שיש צורך בסגולה מיוחדת "שיחי' בני", צריך לקיים מצוה מיוחדת שיש בה סגולה זו, ולכן לא נקט מצות תפילין, שאף שגדלה מעלתה, אינה שייכת לסגולה זו, אלא דוקא מצות צדקה, שכיון שע"י נתינת פרוטה לעני "החיית את נפש העני"¹⁰⁹,

(* כמצויין כפי' בס' מ"מ להרמב"ם — לספרי קרח וליל"ש משלי (עה"פ במקומו בי מלכים ימלוכו).

108 פסחים ח, סע"א ואילך. וש"נ.

109 נתחומא משפטים טו.

105 יתרו יט, ו.

106 עב, ב.

107 אבות פ"ד מ"ג.

יש בה סגולה מיוחדת לכך שהקב"ה יתנהג עמו ב"מדה כנגד מדה" (שזוהי מדתו של הקב"ה¹¹⁰) — ש"יחי' בני".

ועד"ז בשעה שנמצאים במעמד ומצב שזקוקים לענין ד"תפול עליהם אימתה ופחד¹¹¹, יש צורך לעסוק במיוחד במצות תפילין, שיש בה סגולה מיוחדת לפעול הענין ד"ויראו ממך", עי"ז ש"ראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך"¹¹², כמארז"ל¹¹³ "אלו תפילין שבראש"; והרי תפילין של ראש צריכים להקדמת תפילין של יד, כדרשת חז"ל¹¹⁴ על הפסוק¹¹⁵ "והיו לטוטפות בין עיניך", "כל זמן שבין עיניך יהיו שתיים".

וענין זה קשור גם עם מ"ש בברכת שבט גד (עליהם נאמר¹¹⁶ "גד גדוד יגודנו") "וטרף זרוע אף קדקוד"¹¹⁷, "הרוגיהם היו ניכרין, חותכים הראש עם הזרוע במכה אחת" — שזהו בזכות הנחת תפילין על הזרוע והקדקוד, ש"מפני קיום מצות תפילין ותיקונן יתקיים באנשי המלחמה וטרף זרוע אף קדקוד"¹¹⁸; וכאשר הגוי יודע שיש לו עסק עם מישהו ש"טרף זרוע אף קדקוד", הרי זה פועל עליו פחד עד כדי כך שמלכתחילה אינו יוצא למלחמה. וכמו ב"אם בא להרגך השכם להרגו"¹¹⁹, שהא גופא שמשכים להרגו, פועל פחד שלא יבוא להרגו.

והרי כל הנ"ל אינו שייך למצות ציצית, שאף שהטלית היא פריסא דמלכא, ומגינה על המתעטף בה כו', אבל אין בה הסגולה לפעול הענין ד"ויראו ממך", כמו מצות תפילין.

טז. ומזה מובן שצריכה להיות התעסקות מיוחדת גם בענין ד"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז"¹²⁰, "אין עוז אלא תורה"¹²¹ — כיון שיש בזה סגולה מיוחדת "להשבית אויב ומתנקם"¹²⁰; ויש להוסיף ולדייק בזה, שלא זו בלבד שע"י הענין ד"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז" מתבטל האויב ומתנקם, אלא יתירה מזה, שהענין ד"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז" הוא בכדי "להשבית אויב ומתנקם".

וכן מצינו במדרש¹²²: "לא עמדו פילוסופין בעולם כבלעם בן בעור

(110) סנהדרין צ, סע"א. וראה סוטה ח, ב	(116) ויחי מט, יט ובפרש"י.
ואילך.	(117) ברכה לג, כ ובפרש"י.
(111) בשלח טו, טז.	(118) ה' קטנות להרא"ש ה' תפילין סט"ו.
(112) תבוא כח, יו"ד.	(119) ברכות נח, א. וש"נ.
(113) ברכות ו, א. וש"נ.	(120) תהלים ח, ג.
(114) מנחות לו, א. וראה לקו"ש חיי"ט ע'	(121) מדרש תהלים עה"פ. שהש"ר פ"א,
47 ואילך.	ד. פ"ב, ג. ועוד.
(115) ואתחנן ו, ח.	(122) ב"ר פס"ה, כ. וש"נ.

וכאבנימוס הגרדי, נתכנסו כל אומות העולם אצלו, אמרו לו, תאמר שאנו יכולים ליזדווג לאומה זו, אמר, לכו וחזרו על בתי כנסיות ועל בתי מדרשות שלהן, ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפים בקולם, אין אתם יכולים להזדווג להם שכך הבטיחן אביהן ואמר להם הקול קול יעקב¹²³, בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות אין הידים¹²³ ידי עשו, והיינו, שאע"פ שהגוי אינו מבין מה שהתינוקות מצפצפים בקולן, שהרי אינו מבין את שפתם, ומה גם שגוי שלמד תורה הרי זה היפך מציאותו כו⁶⁰, מ"מ, בשמעו "קולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות", ה"ה יודע ש"אין הידים ידי עשו".

אמנם, כשנמצאים במעמד ומצב שאי אפשר לפעול על הגוי לילך ולחזר על בתי כנסיות,

— ומה גם שמעמד ומצב הבתי כנסיות ובתי מדרשות הוא באופן שאינם פתוחים במשך כל המעת-לעת, כפי שרצה כ"ק מו"ח אדמו"ר¹²⁴, אלא רק בשעות קבועות —

יש להשתדל (כפי שמעוררים ומרעישים על זה ("דער שטורעם וכו'")) ומבקשים פעם אחר פעם¹²⁵) שילמדו וישננו בעל-פה פסוקים מתושב"כ ומאמרי חז"ל מתושבע"פ (ואלו שרוצים, יכולים לבחור פסוקים ומאמרי חז"ל אחרים), שעי"ז יוכל להיות "הקול קול יעקב" במשך היום כולו, "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך"¹²⁶, ועי"ז יפעלו "להשביט אויב ומתנקם".

ואז יקויים מ"ש¹²⁷ "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", כדאיתא במדרשי חז"ל¹²⁸ שכאשר אומות העולם שמעו ש"ה' עוז לעמו יתן", "אין עוז אלא תורה", "[מיד] פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום".

יז. וכמו"כ יש לעסוק בכל המבצעים, החל ממבצע חינוך (שהרי לכל לראש צ"ל ענין החינוך, שלאחריו יוכלו להיות כל שאר הענינים), וכן כל המבצעים הידועים והגלויים והמפורסמים שמרעישים ומבקשים שיעסקו בהם: מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית מלא ספרים — יבנה וחכמי', וכן ג' המבצעים היסודיים:

(126) ואתחנן ו, ז.

(127) תהלים כט, יא.

(128) זבחים קטז, א. יל"ש יתרו רמז רסח.

רפו.

(123) תולדות כז, כב.

(124) ראה סה"ש תרפ"ט ע' [ס"ע] 51

[ואילך].

(125) ראה גם

מבצע נרות שבת קודש, מבצע כשרות האכילה ושת' ומבצע טהרת המשפחה.

ועי' פועלים שכל עם ישראל השלם — "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובבנותינו"¹²⁹, "לא תשאר פרסה"¹³⁰ — ביחד עם שלימות התורה, תושב"כ ותושבע"פ וכן פנימיות התורה, הולכים לארץ ישראל השלימה, כפי שתהי' באופן ש"ירחיב ה' אלקיך את גבולך", גם ארץ קיני קניזי וקדמוני¹³¹, ועד שבנ"י יהיו בעלי-בתים על העולם כולו (ועאכו"כ על כל ארץ ישראל), ויקויים היעוד¹³² "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' לעבדו שכם אחד", ובקרוכ ממש.

* * *

יח. הביאור בנוגע למנין שבט לוי:

לאחרי מנין בנ"י — נאמר "והלויים גו' לא התפקדו בתוכם"¹³³, "אך את מטה לוי לא תפקוד גו' בתוך בני ישראל"¹³⁴, וכפירוש רש"י: "כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו", ולאח"ז נאמר¹³⁵ "הקרוב את מטה לוי... לעבוד את עבודת המשכן ונתת את הלויים לאהרן ולבניו גו' נתונים המה לו מאת בני ישראל", ולאח"ז הי' הציווי "פקוד את בני לוי וגו'"¹³⁶.

וכיון שהלויים הובדלו מבנ"י וניתנו לאהרן ולבניו כו' — לא צריך רש"י לבאר מדוע לא מסופר בפרשתנו נשיאי ישראל השתתפו במנין הלויים*.

והטעם שבמנין הלויים לא השתתף אלעזר שהי' נשיא שבט לוי — מובן ממ"ש¹³⁹ "ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן אהרן הכהן (ממונה על

* ומ"ש בפ' נשא¹³⁷ שגם נשיאי ישראל השתתפו במנין הלויים — י"ל בב' אופנים: א) הוספה בהסיפור ע"ד הציווי. (ב) הוספת משה מעצמו (ע"ד שנמצא בכ"מ — גם בחג השבועות¹³⁸). ובזה מתורץ בפשטות שלא נזכר זה כלל בפ' במדבר. ג) עוד מנין וכו'. ואכ"מ.

(129) בא יו"ד, ט.	(134) שם, מט.
(130) שם, כו.	(135) שם ג, ר"ט.
(131) פ' ראה יב, כ ובספרי. פ' שופטים	(136) שם, טו.
יט, ח ובפרש"י.	(137) ד, לדר"מ.
(132) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם ה' מלכים	(138) ראה שבת פז, רע"א. וש"נ.
ספ"א.	(139) פרשתנו שם, לב (ובפרש"י).
(133) פרשתנו א, מז.	

כולם, ועל מה היא נשיאותו) פקודת שומרי הקודש" (על ידו היא פקודת כולם), וכיון שנשיאותו היתה רק בנוגע לעבודת המשכן, לכן לא השתתף במנין הלויים.

ובנוגע לאהרן — פירש רש"י⁸³ "נקוד על ואהרן, לומר שלא הי' במנין הלויים".

ועכצ"ל, שאהרן יחד עם משה נכללו במנין ד"ויהיו כל הפקודים שש מאות אלף וגו'¹⁴⁰, דכיון שזהו המספר של כללות ישראל [כמ"ש בתניא¹⁴¹ ש"כללות ישראל הם ששים רבוא נשמות פרטיות .. (ש) הן שרשים, וכל שרש מתחלק לששים רבוא ניצוצות וכו'", וכמבואר בזה¹⁴² שזהו כמנין שם הוי', כשתחשוב יו"ד פעמים וא"ו בכפל חמשה פעמים עולה המספר ת"ר אלף שהם ששים ריבוא; וזהו גם מ"ש בכתבי האריז"ל¹⁴³ שבכל ענין שבתורה יש ששים ריבוא פירושים, כנגד ששים ריבוא נש"ן] — בודאי נכללים בזה גם משה ואהרן.

יט. וההוראה מזה בעבודת האדם:

ובהקדים המבואר בלקו"ת פרשתנו¹⁴⁴ מ"ש¹⁴⁵ "את העולם נתן בלבם", שכל העולם תלוי באדם כו', וזהו גם שהאדם נקרא "עולם קטן"¹⁴⁶, ומזה מובן, שכשם שבכללות בני"י ישנם ג' העינים דכהן לוי וישראל (שלכן נקראים "עם תליתאי"⁹), כך ישנם גם בכל אחד מישראל (כשם שכל התורה, "אוריאן תליתאי"⁹, ניתנה לכל אחד מישראל).

ומזה מובן גם שיש בכל אחד מישראל ענין המנין כפי שנעשה ע"י משה ואהרן ונשיאי ישראל, וכן יש אצלו הענין דשבט לוי שנמנה לבדו להיותו לגיון של מלך.

וענין זה מתבטא גם בכך, שבשעה שיהודי אוחז בעבודת התפלה [שלא כדעת הטועים שעבודת התפלה היתה שייכת רק בעבר, "למפרע", וכידוע תורת הבעש"ט¹⁴⁷ בפי"י המאמר¹⁴⁸ "הקורא את המגילה למפרע לא יצא"'], שאז עומד "כעבדא קמי מרי"¹⁴⁹, אין לו לחשוב אודות ענינים אחרים, אפילו לא אודות עניני המבצעים; ועד"ז בנוגע ללימוד התורה, שבשעה שלומד תורה אין לו לחשוב אודות ענינים אחרים, אלא עליו לדעת שבשעה זו אין שום דבר אחר מלבד התורה והלומדה.

145) קהלת ג, יא.

146) תנחומא פקודי ג. ועוד.

147) ראה כש"ט בהוספות ס"ק. וש"נ.

148) מגילה רפ"ב (יז, א).

149) שבת יו"ד, א.

140) שם א, מו.

141) פל"ז (מח, א).

142) ראה אוה"ת בהעלותך בהוספות

ס"ע 5 ואילך.

143) נסמן בלקו"ש חי"ז ע' 412.

144) ה, ב.

כ. אך יש צורך להעיר ולהבהיר, שישנו מי שמתעטף באיצטלא של משי ("א זיידענע זופיצע") של חסיד זקן של רבינו הזקן, באמרו, שאינו מציאות לעצמו כלל, אלא כל מציאותו היא היותו חסיד של רבינו הזקן, ולכן, בשמעו שרבותינו נשיאינו תובעים הפצת המעיינות, עוסק הוא בהפצת המעיינות בלבד.

ובכך¹⁵⁰:

בחוריישיבה צריך לדעת שכיון שלומד בישיבה של הרבי — כ"ק מו"ח אדמו"ר, וכ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע — עליו לשמור את סדרי הישיבה, ולידע שהוא לא בעה"ב על זמנו, כיון שזה שייך לרבי, שהוא ה"ממלא מקום"¹⁵¹ (שממלא את כל המקום כולו¹⁵²) של רבינו הזקן והבעש"ט, עד משיח צדקנו!... ורק מחוץ לסדרי הישיבה עליו להתעסק בהפצת היהדות ובפרט בהפצת המעיינות.

יש לו מספיק זמן פנוי לעסוק בהפצת המעיינות; הלואי שהיו מנצלים את הזמן הפנוי לעסוק בהפצת המעיינות כדבעי — לא באופן שיזיק ח"ו לבריאות הגוף, אלא במקום לקרוא עיתון בזמן הפנוי, ילך לעסוק בהפצת המעיינות — שאז היו כבר מזמן כובשים את כל העולם, ופועלים עי"ז ביאת המשיח, שיבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל¹⁵³.

ואילו בשעה שצריך ללמוד תורה, עליו להיות מונח לגמרי בלימוד התורה, ולא לחשוב מתי יוכל כבר לילך לעסוק בהפצת המעיינות, או שבראותו "טאַנק", רץ מיד אל ה"טאַנק"... וכידוע פתגם כ"ק אדנ"ע¹⁵⁴ ש"פנימי" הוא מי שבשעה שעוסק בענין מסויים אזי מונח בזה לגמרי, ולא חושב על ענין אחר.

כא. וכשם שהדברים אמורים בנוגע לאלו שתורתם אומנותם (הן בחורים והן אברכים) ששייכים לקו דישכר — כן הוא גם בנוגע לבעלי עסקים ששייכים לקו דזבולון:

ישנם כאלו שהתפתו לחשוב שלא אליהם מכוונים הדברים, כיון שאינם שייכים לשבת וללמוד; הראש שלו מונח במסחר, ואין דעתו פנוי ללמוד תורה.

ומביא ראי' מדברי אביי: "אי אמרה לי אם קריב כותחא (אפילו

150) ראה גם

151) כתובות קג, ב.

152) ראה גם תו"מ חפ"ג ס"ע 9. וש"נ.

153) תשל"ד ס"ט (תו"מ חע"ו ע' 222). וש"נ.

154) רמב"ם שם.

ציווי עבודה קלה היתה מבטלת אותי) לא תנאי" (לא הייתי שונה כמו ששנית¹⁵⁵), ואם כך אמר אביי, שאף שהי' ראש ישיבה, והי' לו ראש טוב וכו', אעפ"כ, אפילו טירחא קלה היתה מבלבלת אותו שלא הי' יכול ללמוד תורה כדבעי — עאכו"כ הוא, שבגלל שצריך לפרנס את בני ביתו [ובימינו הרי זה צריך להיות באופן של הרחבה, שיהי' בביתו שטיח מקיר אל קיר וכו'] ה"ה עסוק במסחר, ודוקא מסחר מסובך וכו', תכנית שצריך לסבב סביבה את כל "ווינגטון" ואת כל ה"עירי" ("סיטי האָל")... — הרי בודאי שאין דעתו פנוי ללימוד התורה. ולכן טוען שאין הדברים מכוונים אליו, כיון שיודעים מעמדו ומצבו כו'.

ועל זה אומרים לו, שההנהגה צריכה להיות באופן ש"עשה תורתך קבע ומלאכתך עראי"¹⁵⁶, והיינו, שגם כאשר הנהגתו ע"פ שו"ע היא באופן שלומד תורה רק שלש או ארבע שעות ביום, ואילו עבור מלאכתו מקדיש זמן כפול מזה, מ"מ, צריכה להיות מלאכתו עראי ותורתו קבע, כך, שהחיות שלו היא בתורה, ואילו היחס לעניני העולם צ"ל ע"ד המבואר בתניא¹⁵⁷ בנוגע להלל הזקן ש"כשהי' הולך לאכול הי' אומר שהוא הולך לגמול חסד עם העלובה ועני' הוא גפופו כו" — דאף שענין זה נאמר בנוגע להלל, הרי כיון שהובא בתניא [וכידוע שהרביים תבעו שילמדו תניא בכל יום¹⁵⁸], מובן שיש בזה הוראה לכל אחד מישראל.

ומה שטוען שאין ראשו פנוי ללימוד התורה — ידוע מה שאמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר לסוחר¹⁵⁹, שכשם שאם היו אומרים לו שאינו מבין במסחר עצים בודאי הי' נפגע מזה, כך צריך להרגיש גם בנוגע ללימוד התורה!

ומה שטוען שצריך פרנסה — אומרים לו שדוקא כאשר "בחוקותי תלכו", "שתהיו עמלים בתורה"¹⁶⁰, לא סתם לימוד התורה, אלא עמל בתורה, אזי "ונתתי גשמיכם בעתם וגו'"¹⁶¹.

ועז"נ "אם בחקותי תלכו", "אין אם אלא לשון תחנונים"¹⁶², היינו, שהקב"ה מבקש ומתחנן "שתהיו עמלים בתורה",

ע' תקג. ועוד.

159) ראה אג"ק שלו ח"ז ריש ע' קא.
ח"י ריש ע' שעה. וראה גם תו"מ חמ"ה ע' 122. וש"נ.

160) ר"פ בחוקותי ובתו"כ ופרש"י.

161) שם, ד.

162) ע"ז ה, סע"א.

155) עירובין סה, א (ובפרש"י).

156) רמב"ם הל' ת"ת פ"ג ה"ז. טושו"ע (ואדה"ז) או"ח רסקני"ו. הל' ת"ת לאדה"ז פ"ג ה"ב.

157) פכ"ט (לו, א).

158) ראה סה"ש קי"ן ה"ש"ת ע' 144.

אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ריש ע' קי. ח"ב ס"ע תקלד. ח"י"ג ע' רנה. חט"ז ע' שיד. ריש

— ומוכן שאין זה באופן שהדבר תלוי במצב רוחו, שבהיותו במצב רוח כזה ה"ה עוסק במבצעים, ובמצב רוח כזה ה"ה מתפלל באריכות, ובמצב רוח כזה עוסק בלימוד תורה וכו' —

ודוקא אז מבטיח הקב"ה "ונתתי גשמיכם בעתם", היינו, שמקבל כל המצטרך לו, ובעתו ובזמנו, וכמו בנוגע לגשמים, שיורדים "בעתם", ולא בשעה שצריך לילך לחרוש שדהו, כך, שאינו מתרטב מהגשם... ועד"ז בנוגע לכל הברכות האמורות הפרשה, עד "ונתתי שלום בארץ"¹⁶³, ש"השלום שקול כנגד הכל"¹⁶⁴, ועד "ואולך אתכם קוממיות", "בקומה זקופה"¹⁶⁵ — עוד בימי הגלות האחרונים, ובעיקר — בכיאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

* * *

כב. הביאור בפרקי אבות:

הלשון "נקנית" — אין פירושו רק שהדבר הנקנה ישנו אצל האדם, אלא שהדבר נעשה שלו, והוא בעה"ב על הדבר. וכדי שהדבר יהי באופן שנעשה שלו (שאו שייך לומר בזה לשון "נקנית") — צ"ל קנין, והרי קנין אינו יכול להיות בעל כרחו של הקונה (דאף ש"זכין לאדם שלא בפניו"¹⁶⁶ — הרי אין זכין לאדם בעל כרחו¹⁶⁷).

ועפ"ז מובן בנוגע לענין הכהונה, שהכהונה שיש בכהנים בעל כרחם ("וקדשתו", "בעל כרחו"⁹⁸) — אין שייך בה הלשון "כהונה נקנית", דאף ש"וקדשתו" יש כאן, הרי קדושה זו אינה "נקנית", אינה דבר שלו.

וזוהי כוונת מאמר המשנה "והכהונה בעשרים וארבעה": באיזה אופן הכהונה "נקנית", היינו שנעשית דבר שלו — ע"י עשרים וארבעה דברים אלו, כפרש"י ש"כ"ד מתנות כהונה הן". ואף ש"כ"ד המתנות הם מה שהכהן מקבל, ולא ענין של תשלום שעל ידו נקנית הכהונה, הרי מזה גופא שהכהן מקבל כ"ד מתנות, מובן, שזהו בגלל שיש לו עשרים וארבעה מעלות ועניני עבודה כו', שלכן מקבל כ"ד מתנות, באופן של "מדה כנגד מדה"¹¹⁰, ולכן שייך לומר שהכהונה "נקנית" על ידם.

וכפי שמצינו בנוגע לזרוע לחיים וקיבה — שהם בזכות עבודתו

(166) עירובין פא, ב. וש"נ.

(167) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך זכין לאדם שלא בפניו (ח"י"ב ס"ע קלז ואילך). וש"נ.

(163) שם, ו.

(164) ראה תו"כ ופרש"י עה"פ.

(165) שם, יג ובתו"כ ופרש"י.

של פינחס, כפירוש רש"י¹⁶⁸: "זרוע — תחת יד, שנאמר¹⁶⁹ ויקח רומח בידו, לחיים — תחת תפלה, שנאמר¹⁷⁰ ויעמוד פינחס ויפלל, והקבה — תחת האשה¹⁷¹ אל קבתה".

והיינו, שכ"ד מתנות כהונה הם בגלל עבודה מסויימת, או בגלל הכח לעבודה זו שיתגלה ויבוא לידי פועל לאחר זמן — כמו בנוגע לזרוע לחיים וקיבה שהם בזכות פינחס (כנ"ל), שעוד לפני המאורע דפינחס נאמר כבר בפ' קרח¹⁷²: "ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי", ומפרש רש"י ש"נתן לו עשרים וארבע מתנות כהונה" — כ"ד דייקא, שכוללים גם זרוע לחיים וקיבה, כיון שע"ד הפשט (וי"ל שכן גם ע"ד ההלכה) לא נתחדשו מתנות אלו לאחר המאורע דפינחס [שהרי ענין זה לא נאמר בפ' פינחס, כמו פרשת בנות שצלפחד ש"זכו .. ונכתבה על ידך¹⁷³], אלא ניתנו לפניו [כמו הענינים שנאמרו בערבות מואב, שכבר נאמרו לפניו, ורק נשתלשו בערבות מואב¹⁷⁴], בגלל הכח לעבודה זו, שאצל פינחס בא הדבר לידי גילוי בפועל, אבל ישנו בכח כלל הנהגים, שלכן ניתנו זרוע לחיים וקיבה לא רק לזרעו של פינחס אלא לכל הנהגים. ועד"ז בנוגע למלכות שנקנית בשלושים מעלות, שגם "אותן שכתובים בפרשת שמואל .. כי כך וכך משפט המלך כו", הרי זכויות אלו הם כתוצאה (ב"מדה כנגד מדה") מהמעלות ועניני העבודה של המלך, ולכן שייך לומר על זה שהמלכות "נקנית" בהם.

כג. וביאור הטעם שבפרק קנין תורה לא הובא המאמר "בשלשה כתרים כו":

אף שבמאמר הנ"ל נאמר ש"כתר תורה גדול", מ"מ, הובאה שם קס"ד "שמא תאמר שאותם הכתרים גדולים מכתר תורה", אלא ש"הרי הוא אומר כי מלכים ימלוכו ורוזנים יחוקקו צדק בי שרים ישורו, הא למדת שכתר תורה גדול".

וכיון שבמאמר זה ישנו הקס"ד "שמא תאמר שאותם הכתרים (כהונה ומלכות) גדולים מכתר תורה", לכן לא הובא מאמר זה בפרק קנין תורה שמבאר הפלאת מעלת התורה, כדי שלא להזכיר הקס"ד הנ"ל

168 (172) יח, ת. וראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 124 ואילך.
173 (173) פרש"י פינחס כו, ה.

168 (168) פ' שופטים יח, ג.
169 (169) בלק כה, ז.
170 (170) תהלים קו, ל.
171 (171) בלק שם, ח.

(משא"כ ברמב"ם ושו"ע אדה"ד¹⁷⁴, ששם צריך לבאר כל פרטי הדברים, יש צורך לשלול גם הקס"ד כו'), שהרי גם קס"ד בתורה הוא תורה¹⁷⁵, וכמובן גם בפשטות — דאל"כ, למה הובא הקס"ד בתורה, בה בשעה שהי' אפשר לומר מלכתחילה את המסקנא [וכמדובר כמ"פ¹⁷⁶ בנוגע לפירוש רש"י שאין דרכו להביא תחילה הקושיא (כמו בפי' התוס'), אלא מבאר לכתחילה פירושו, ובדרך ממילא מתורצת הקושיא כו'], ועכצ"ל, שגם הקס"ד יש לו מקום בתורה, אלא שכאן המסקנא היא באופן אחר, אבל במק"א יכולה להיות המסקנא כמו הקס"ד הנ"ל, ובנדו"ד הרי זה נוגע גם להלכה — כפי שמצינו בנוגע לעלי' לתורה, ש"המנהג הפשוט שאפילו כהן עם הארץ קודם לקרות לפני חכם גדול ישראל¹⁷⁷, וכידוע¹⁷⁸ בנוגע לרבינו תם, שלמרות גדלותו שהי' א' מבעלי התוספות ופוסק כו'¹⁷⁹, הי' עולה לתורה לשלישי, לאחר כהן ולוי. אלא שענין זה גופא נלקח מהתורה, כמ"ש "בי מלכים ימלוכו", היינו, שהתורה עצמה אומרת שיש להקדים את הכהן כו'.

כד. ענין זה בא בהמשך להאמור לעיל (ס"כ) שתלמידי הישיבה צריכים לשמור סדרי הישיבה ולשבת וללמוד, ובזמנים הפנויים עליהם לעסוק בהצפת היהדות בכלל והפצת המעיינות בפרט — שזה גופא נלקח מהתורה, שבנוגע לבחור-ישיבה הרי זו הנהלת הישיבה, שמורה לו מתי יש לו רשות ללכת לעסוק במבצעים וכו'.

ועד"ז בנוגע לבעל עסק — שצריך לשאול אצל מורה הוראה כיצד צריך להתנהג, והוא יפסוק אם דבר זה בא מצד הימין או מצד השמאל, אבל אינו יכול לסמוך על עצמו, להיותו נוגע בדבר¹⁸⁰.

(וסיים:) ויה"ר שנזכה לשלשת הכתרים: כתר כהונה — ע"י אהרן הכהן, שיקריב קרבנות בביהמ"ק השלישי; כתר מלכות — ע"י מלכא משיחא, וכתר תורה — ללמוד תורתו של משיח מפיו של משיח, בקרוב ממש.

* * *

ריש ע' קלג. סה"ש תש"ב ריש ע' 125. וראה גם תר"מ חפ"ב ע' 139. וש"נ.

176) ראה גם תר"מ חע"ח ע' 49 הערה 15. וש"נ.

177) ראה טושו"ע או"ח סקל"ה ס"ד.

178) טואו"ח יו"ד סוס"ת.

179) ראה ס' הישר שלו.

180) חסר קצת (המו"ק).

174) נתבאר גם שבפרק קנין תורה מדובר אודות מעלת התורה כשלעצמה, וגם אודות מעלת הלומד, ואילו ברמב"ם ושו"ע אדה"ז (פסקי הלכות) מדובר רק אודות מעלת לומד התורה (ועכ"פ מעלת התורה בנוגע ללומד התורה), ולכן הובא רק המאמר דג' כתרים (חסר פרטי הדברים בזה — המו"ק).

175) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג

כה. כאמור לעיל — יש לעסוק הן בלימוד התורה והן בעניני המבצעים, ומקום יש בראש וביד¹⁸¹ לעסוק בשני הענינים.

ויש צורך להתעסק עם כל בני"י, יחד עם הגרים שנתגיירו כהלכה, ולפעול שיהיו בשלימות, ללא עירוב דבר זר, כי, בשעה שרושמים גוי בתור יהודי, הרי זה מזיק לגוי, ומזיק — להבדיל — גם ליהודי, רח"ל היל"ת, ולא כמו מי שמשלה את עצמו שהדבר לא יפגע בו, להיותו מוקף בחומה בצורה כו', ובלשון הידוע¹⁸²: "א צדיק אין פעלץ" ... אלא עליו לדעת שכיון שגם אצלו ישנו החלל השמאלי, אי אפשר לדעת מה יהי כו', וכיון שכל ישראל הם קומה אחת שלימה¹⁸³, הנה בשעה שנכנס ומתערב דבר זר, הרי זה מבלבל לכל הגוף, ולכן יש צורך לשלול ולמנוע זאת.

ולהעיר, שההתעסקות עם כל בני"י היא ע"ד מ"ש בנוגע למשיח ש"יכוף כל ישראל"¹⁵³, וכיון שאצל כל אחד מישראל יש ניצוץ משיח (כמ"ש במאור עינים¹⁸⁴), צריך גם הוא לעסוק בזה.

כז. ובעמדנו עתה בזמן של "רעוא דרעוין"¹⁸⁵ — יכריזו עתה (עוה"פ) אודות המלוה מלכה, ובה ידברו ויעוררו אודות הענינים הנ"ל.

וכיון שסעודת מלוה מלכא קשורה עם דוד מלכא משיחא¹⁸⁶ (שלכן פורסים מפה ומדליקים נרות¹⁸⁷, "מיטן גאַנצן פאַראַד"¹⁸⁰) — הרי זה ימהר ביאת המשיח, שיהי' הוגה בתורה כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל¹⁵³, "והיתה לה' המלוכה"¹⁸⁸, בקרוב ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן הניגון "עוצו עצה ותופר", ואח"כ צוה לנגן הניגונים: "הושיעה את עמך", "פרזות תשב ירושלים", "ופרצת", ו"ניעט ניעט ניקאוואָ".

לאחרי תפלת מנחה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן הניגון "ניעט ניעט ניקאוואָ".]

(186) סידור האריז"ל בכוננות הבלדה ומוצש"ק. פע"ח שער השבת ספכ"ד.
(187) ראה שו"ע אדה"ז או"ח רס"ו. וש"נ.
(188) עובדי"א, כא.

(181) ע"פ לשון חז"ל — עירובין צה, ב.
(182) ראה גם תו"מ חע"ו ס"ע 305. וש"נ.
(183) ראה לקו"ת ר"פ נציבים. ובכ"מ.
(184) ס"פ פינחס.
(185) זח"ב פח, ב.

הוספה

בי"ה, ער"ח סיון ה'תשי"א
ברוקלין, נ.י.

הווי"ח אי"א נוי"נ בעל מדות טובות עסקן צבורי
רב פעלים וכו' וכו' מו"ה משה שי' שפירא.
שר הפנים העלי והבריאות.

שלום וברכה!

נעמה לי הפגישה עם כ"מ שי' בהיותו בארצה"ב, והנני מקוה כי תהינה
לשיחתנו תוצאות טובות בטובת הכלל.

לקראת זמן מתן תורתנו הבע"ל, מביע אני ברכתי אשר נחוג את חג קבלת
התורה בשמחה ובפנימיות ונקבל על עצמנו נעשה ונשמע, ונעשה קודם לנשמע
על כל השנה כולה.

בידעי חיבתו לדברי תורה והמאור שבה, הנני מסג"פ **קונטרס חג**
השבועות שהו"ל, המכיל דא"ח ושיחות קדש של כ"ק מו"ח אדמו"ר
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, אשר בטח ימצא בהם ענין רב.

בפ"ש ובברכה אשר ישתמש בהתוקף אשר חננו השי"ת לעמוד נגד כל אלו
הרוצים לבכר תועליות של מפלגה, על עיני כללות היהדות החרדית — המחכה
לבשו"ט וחותרם באיחול חג שמח.

מו"ה משה שי' שפירא: ירושלים. מראשי הפועל המזרחי. אגרות נוספות אליו — אג"ק
חכ"א אגרת ח'נד, ובהנסמך בהערות שם. חכ"ג אגרת ט"יה.
הפגישה עם כ"מ שי' בהיותו בארצה"ב: ראה גם אג"ק ח"ד אגרת א"לב. א"מג.
נעשה ונשמע, ונעשה קודם לנשמע: משפטים כד, ז. שבת פח, א.
תורה והמאור שבה: ראה ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז ובקה"ע שם. איכ"ר פתיחתא ב וביפה
ענף שם. המשך תער"ב ח"ג ע' אישכב.
קונטרס חג השבועות: קונטרס צב. נדפס לאח"ז בסה"מ תשי"א ע' 249 ואילך.
הרוצים לבכר תועליות של מפלגה כו': ראה גם אג"ק שם אגרת א'קט.

ב

בי"ה, י"ז סיון, ה'תשי"ב
ברוקלין, נ.י.

כבוד הרה"ג והרה"ח ווי"ח אי"א יושב על
מדין, איש חי רב פעלים, וכו' וכו' מוהר"ר
שלום שליט"א משאש
דיין ומו"ץ בעיר הבירה קזבלנקה יע"א

שלום וברכה!

במענה על מכתבו בו מבקש לשלוח לו "שדי חמד" וכותב אשר חילופם
ישלח ספרים מדלי',

הנה אין ענין אחד תלוי בחברו, וגם בלאו הכי הייתי ממלא בקשתו בחפץ
לב, ובפרט אשר כת"ר ש"י הוא מידידי מוסדותינו **אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש**
במחנה הטי' ואחיעזר לנו בעבודת הרבצת התורה וחינוך הכשר.

ולפלא שעדין לא קבל ה"שדי חמד" אשר נשלח עבור כת"ר על ידי ב"כ
הרה"ג והרה"ח ווי"ח אי"א עוסק בצצ"ב וכו' מוהר"ר שלמה ש"י מאַטוסאָו.
ובכל אופן צייתי בינתים לשלוח ולהמציא לכת"ר את ה"שדי חמד" בהקדם
האפשרי.

ובהמשך לחג השבועות, זמן מתן תורתנו, דאזלינן מניי, בטח חגג את חג
קבלת התורה בשמחה ובפנימיות, וממשיך השפעת החג על כל ימות השנה כלה,
וכידוע אשר נוסח ברכת התורה הוא בל' הוה — נותן התורה, וכדרשת הספרי,
אשר אנכי מצוך היום, בכל יום יהיו בעיניך כחדשים.

ושלמא למר ותורתו יסגי
בברכה רבה ומרובה.

ב

מוהר"ר שלום שליט"א משאש: אגרות נוספות אליו — אג"ק חל"ב אגרת יא'תתקצד,
ובהנסמן בהערות שם.

"שדי חמד": קה"ת, תש"ט ואילך.

ישלח ספרים מדלי': ראה גם אג"ק ח"ד אגרת א"ר. ח"ה אגרת א"רצב. א"רצו.

מידידי מוסדותינו אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש: ראה גם אג"ק חל"א אגרת יא'תשמג.

נוסח ברכת התורה.. בל' הוה — נותן התורה: ראה של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. ובכ"מ.

וכדרשת הספרי, אשר אנכי מצוך היום.. כחדשים: ראה ספרי (הובא בפרש"י) ואתחנן ו, ו.

שו"ע אדה"ז או"ח סס"א ס"ב. וש"נ. וראה פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז.

ושלמא למר: לשון חז"ל — גיטין סב, א.

ג

בי"ה. י"ד סיון תשי"ג
ברוקלין

הווי"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ
מוה"ר אורי יהודא שי' הכהן.

שלום וברכה!

בנועם מקבל אני מכתביו. וחפצי הי' לכתוב לו ברכת החג זמן מתן תורתנו, אבל מפני כמה טרדות לא בא הענין לפועל. וכיון שברכה בכל עת זמנה היא, ובפרט הענין דנתינת התורה שענינה הוא בכל יום ויום וכלשון בברכת השחר נותן התורה נותן לשון הווה, הנני בזה לברך אותו ואת כל ב"ב שיחיו לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות, ולהמשיכה בחיי היום ולקיום הבטחת השי"ת, בחקותי תלכו (וכפירוש רש"י שתהיו עמלים בתורה) וגוי ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו.

מוסגר פה קטע משיחת ש"ק מברכים סיון, שכדאי לפרסם בחוגים היותר רחבים, כיון שבכל יום ישנו ענין נתינת התורה ובמילא גם קבלת התורה. בברכה.

ג

מוה"ר אורי יהודא שי' הכהן: כהן, ראָטערדאַם. אגרות נוספות אליו — אג"ק חל"ג אגרת יב'תקיד, ובהנסמן בהערות שם.
וכלשון בברכת השחר נותן התורה .. לשון הווה: ראה של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. ובכ"מ.

בחקותי תלכו .. וגוי ונתנה הארץ יבולה גוי: ר"פ בחקותי.
קטע משיחת ש"ק מברכים סיון: נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 297 ואילך; תו"מ התוועדויות ח"ח (תשי"ג ח"ב) ע' 169 ואילך.

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו
כ"ק אדמו"ר זי"ע

ולעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ רב פעלים הרב נחמן ז"ל
בהרה"ח ר' פינחס ז"ל

סודאק

שליח כ"ק אדמו"ר זי"ע במדינות אנגלי והסמוכות לה
במשך חמישים וחמש שנה
נפטר י"ז סיון, ה'תשע"ד
ת' נ' צ' ב' ה'

נדפס על ידי ולזכות משפחתו שיחיו
לאורך ימים ושנים טובות ובריאות

ולזכות השלוחים, אני"ש, התמימים ותומכי המוסדות
ד"בית ליובאוויטש" במדינות אנגלי